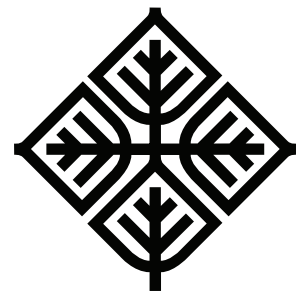

ПРЕСЕК

• Новине студентског парламента Факултета примењених уметности у Београду • број 2 • фебруар 2018 •

Мишко

Интервју са Милорадом Иванићем

Еразмус у Паризу

Стефана Лукића

Лице иза

„Лице улице“

Текст о графичком дизајнеру, Сањи
Половини

Туп колац

Критика студенткиње ФДУ

Новогодишњи концерт студената ФМУ

„Чаробна ноћ“ у Пароброду

Сржа

Осврт..... 4

Улус..... 6

Сања Половина - Лице иза "Лица улице" 8

Изложба Јаноша Месароша
и Шандора Шлајфа..... 11

Критика студенткиње ФДУ- Туп колац..... 13

Изложба Лазара Живковића..... 15

МИШКО - Интервју са
Милорадом Ивановићем..... 18

Новогодишњи концерт студената ФМУ-
Чаробна ноћ..... 21

ФПУ ФОРЕ..... 23

Изложба студената вајарства ФПУ..... 25

ЕРАЗМУС у Паризу Стефана Лукића..... 27

Честитамо!..... 29

Изложба Миљане Николић „Није важно“ 31

ОСВРТ

Милица Терзић

08. јануара 2018. у 21 час отворена је изложба Тамаре Јокић и Јане Тодоровић, под називом „Осврт“. Радови су изложени у Оставинској Радови су изложени у Оставинској галерији, у улици Краљевића Марка 8. Јана Тодоровић је дипломирани дизајнер Факултета Примењених уметности у Београду (2013-2017). Тамара Јокић је апсолвент на Факултету Примењених уметности, на одсеку текстил. ТЈ су иницијали ове две уметнице које су и колегинице дуги низ година.

Током изложбе на којој је владала опуштајућа атмосфера, Тамара нам рекла је пар речи о самом концепту и идеји изложбе: „Моја колегиница Јана Тодоровић и ја се знамо још из средње школе и већ тада смо почеле да размишљамо и планирамо једно овакво остварење које се управо данас десило, а то је наша заједничка изложба. На

изложби смо изложиле радове на којима смо заједно радиле претходна три месеца. Наша идеја јесте била синтеза два сензибилитета, на једном уметничком делу. Током рада није постојала јасна подела ко ће који део радити већ се наш рад на сликама прожима и због тога слике изгледају тако компактно. Сам ток рада је ишао спонтано и пустили смо машти на вољу. Ако бих морала да издвојим неке карактеристике за индивидуалан уметнички печат могла бих да кажем да је Јана претежно радила кружне форме на сликама, док сам се ја више позабавила цртежом. Сам концепт и полазна идеја изложбе базира се на

одскачу од класичних тема, и желе да врате људе у свет маште и детињства тако што садрже несвакидашње елементе као што су звездице, шљокице, необичан колорит [...] Ми смо дале слободу себи да се вратимо у то доба детињства где правила о сликарству, уметности нису уметнички печат могла бих да кажем да

осврт на детињство, дечју креативност, машту, и због тога је назив изложбе „Осврт“. Тако наши радови важна, већ је важна игра и слобода, самим тим смо желели и посматраче да уведемо у нашу игру, допуштајући им да се изненаде несвакидашњим уметничким делима и да их подстакнемо да се, бар на кратко, врате у свој период детињства.“

Такође нам је рекла пар речи о изложби и друга млада уметница, Јана Тодоровић: „Ми смо урадиле серију радова који обухватају осврт на детињство и то су

управо ови радови који су изложени на зидовима Оставинске галерије. На овај начин ми изражавамо бунт против класичних и популарних тема, техника и колорита, користећи се несвакидашњим колоритом израженог пубертетског сензибилитета. Циљ јесте да се створи реакција и пошаље порука осматрачима да никад није касно за машту. Деца немају никаква ограничења када почињу да се упознају са ликовним стваралаштвом, није им битан продукт него сам процес рада, истраживање кроз рад итд .. Тако смо и ми истраживале и покушале да се вратимо у то доба детињства кроз наш рад. Управо због тога је и поред радова изложен и процес њиховог стварања кроз фотографије и видео снимке. Желеле смо да посматрачу поручимо да проба да посматра ствари из другог угла, да се врати на границу када је прелазило из детета у озбиљно самостално биће.“

Радови су урађени у три различите димензије 5 слика формата 110x126, и 16 слика мањих формата. Према речима две младе уметнице и то је био део концепта, јер су радови у изложбеном простору били тачно распоређени на одређеном месту и по одређеном распореду. Сви радови урађени су комбинованом техником на натрон папиру, коришћени су различити облици који су лепљени на тонирану подлогу, шљокице, акрили, суви и мани пастели. Главне боје које доминирају су од љубичасте преко светло розе (за девојчице), до светло плаве (за дечаке), управо као акценат на детињство где су те две боје подељене на дечаке и девојчице.

У концепт изложбе укључен је и музички аспект, па је пропратну плеј

листу посебно одабрала Александра Ђулибрк. Она нам се такође обратила и објаснила своју улогу и допринос који је дала овој изложби: „Ја сам имала прилику да пратим Јанин и Тамарин рад, и, као и иначе што за многе ситуације везујем неки звук и музику, то ми се десило и приликом посматрања њихових слика. Песме које се налазе на плеј листи нису моје композиције, али сам их повезала са својом реакцијом на уметничка дела ове две младе уметнице. Занима ме музика и радим на томе да чак имам и неке своје композиције.“

Александра је студент факултета Примењених уметности у Београду, на трећој години на одсеку керамика. Ускоро иде на размену студената у Естонију, након чега планира да се додатно посвети музици. Честитамо на успешном остварењу и реализацији заједничке идеје и надамо се да је ово почетак једне лепе сарадње две младе уметнице и колегинице.

Фотографије: Милица Терзић

НОВИ ЧЛАНОВИ УДРУЖЕЊА ЛИКОВНИХ УМЕТНИКА СРБИЈЕ

Катарина Милосављевић
и Милица Терзић

Након одлуке о новим члановима Удружења ликовних уметника Србије, отворена је изложба на којој су приказани радови нових чланова. Отварање је одржано 12. Јануара 2018. у 19 часова у Уметничком павиљону „Цвијета Зузорић“.

Већ годинама уназад, овом изложбом започиње се излагачки програм УЛУС-а. Чланство у УЛУС-у представља веома важан корак за уметнике, посебно уметнике млађих генерација јер им отвара врата за многе могућности, па је одазив младих све већи из године у годину. Управо ове године је случај такав да је од шездесет примљених кандидата, велики део оних који су тек завршили основне студије. Наравно међу њима има и старијих уметника, који су већ дуже

време активни на уметничкој сцени.

Изложбе нових чланова УЛУС-а дају могућност увида, поређења и упознавања са уметничким доменом младих аутора широм земље. Разноврсност је скоро увек присутна на овој изложби, јер је реч о младим уметницима који тек почињу са својим уметничким истраживањем. Да ли ће се држати свог стила и на даље, или ће еволуирати у неком другом правцу видећемо у будућим уметничким остварењима ових уметника.

Након додела признања и отварања изложбе, обавили смо разговор са председником УЛУС-а Мирославом Лазовићем, који је и професор на Факкултету примењених уметности.

Да ли можете да нам кажете пар речи о изложби, о новим члановима УЛУС-а и како Вам се они чине?

Наравно, оно што бих издвојио као интересантно јесте да се ове године пријавио велики број уметника. Конкурисало их је осамдесет, од којих је шездесет примљено. Оно што је још занимљивије је што су све то махом људи са академије Примењених уметности у Београду.

Са којих још академија су се пријавили кандидати и које струке?

Фактички са свих академија је било пријављених кандидата, са академије у Нишу, Крагујевцу... Ми имамо тенденцију да раширимо дејствовање удружења у свим градовима у Србији, јер смо ми Удружење ликовних уметника Србије. Кроз разне програме афирмисали смо идеју коју сам ја потенцирао на почетку, и остварили смо

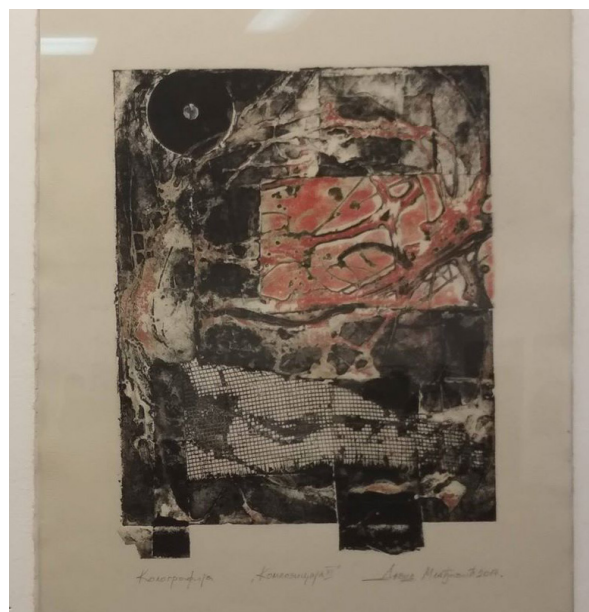
неколико изложби ван Београда, тако да је то имало ефекта јер су се пријавили људи из Ниша, Лесковца, Алексинца, Крагујевца... На овај начин тежимо ка томе да УЛУС врати ону улогу коју је имао некада када се више издвајало за културу и када је култура на неки начин била стуб економије.

Да ли планирате неке нове пројекте у будућности?

Да, наравно. У плану нам је пројекат представљање младих уметника факултета уметности, изложили смо већ радове са Нишке академије, академије Примењених

уметности у Београду, академије Ликовних уметности у Београду, сад су у плану академија Звечан, академија из Новог Сада и Црквена академија.

То су неки планови за ову годину коју смо назвали „Година у сусрет јубилеју“, јер 2019. године пунимо сто година од оснивања УЛУС-а. Да се присетимо тога да је први председник УЛУС-а био Урош Предић, наш велики сликар.

Сања Половина – Лице иза „ЛИЦА УЛИЦА“

Тамара Боговац

Тамара Боговац студент мастер академских студија на одсеку анимација је у склопу задатка на Факултету примењених уметности, под менторством проф. Оливере Батајић Сретеновић на предмету графика и књига, разговарала са графичким дизајнером Сањом Половином. У склопу овог разговора прочитајте о њеној уметности, раду и утицају на младе дизајнере. Инспирисана разговором са њом погледајте илустрације Тамаре Боговац.

Добивши задатак да пишем есеј о једном нашем графичком дизајнеру за предмет на мастер студијама „ графика књиге „ под менторством Оливере Батајић Сретеновић. Ја. Која генерално нисам градила ни неговала свој однос према дизајну, суочила сам се са првобитним бунтом због страха и срамоте од незнања. Нисам ни знала о коме бих могла да пишем и са киме бих могла да разговарам на ту тему. Овом приликом, успела сам да превазиђем ту препреку на путу. Колико год био мој став песимистичан, све се то преокренуло по упознавању са младом дизајнерском Сањом

Половином. Од самог почетка њено име је за мене био апстрактан појам и показатељ моје неупућености у свет савремених дизајнера и дизајна уопште. Међутим, ову младу дизајнерку, у ствари, несвесно, познаје цео Београд захваљујући магазину „Лице улице“ са којим се свакодневно срећемо. Поред овог часописа, она је радила на многим другим пројектима, а неки од њих су магазин „Књижевна фантастика Стваралаштва Филипа К. Дика, амерички магазин „the Hedonist“ итд .

Почећу са можда најпознатијим радом ЛицеУлице. Њен рад на магазину представља њену љубав коју негује и гради из броја у број. Дизајн и прелом ових београдских новина није само пуко набацан дизајн или пак естетика ради естетике, не. Упознавајући је приликом интервјуисања увидела сам колико је дизајн комплексна ствар. Сања поставља питање

„Шта је заправо иза свега тога ?“ на које вешто одговара својим дизајном. Најбољи пример овог Сањиног принципа рада јесте магазин „ЛицеУлице“. Визуелни идентитет целог броја конципира одмах по добијању теме и садржаја броја на ком ради. Приликом скицирања, Сања Половина користи традиционални принцип папира и оловке, опипљивих материјала, јер јој то омогућава да боље овлада материјом. У интервјуу, ова уметница, као златно правило, истиче да „сваки део [часописа] мора да комуницира са читаоцем , од текста, илустрација, фонта, боја... Све треба да комуницира „ Листајући новине увидела сам да све те илустрације различитих уметника деле једну заједничку ствар, а то је да су ПАМЕТНЕ – илустрације прате концепт Сањиног „smart“ дизајна и самим тим илустрације имају своју тежину и причу, оне нас уводе у садржај магазина. Она сматра да су детаљи врло битни за дизајн, па чак и за илустрацију, а у њеном раду јављају се у виду подвучених рубрика бојом која се слаже са бојом илустрације и иде уз атмосферу

Самог садржаја текста. Поред „детаља подвлачења“, игра се и са белинама, међупростором, користећи се логиком негативе

„spejs dizajna“-a (space designe), а водећи се и тиме да морамо да познајемо основна правила и законе типографије како би могли да их рушимо и играмо се. Ова уметница свој афинитет према белинама објашњава речима: „Људи се плаше простора, а то не треба да буде страх, нити препрека, зато наменски остављам белине сходно садржају и осталим елементима дајући утисак да оно дише. Поента је, ипак, да када дизајнирамо књигу или магазин да му дамо живот. Наравно, и у тој слободи игре ипак постоји најбитније правило које опстаје и којим се морамо водити, а то је да ДИЗАЈН МОРА БИТИ АДАПТИРАН ЧИТАОЦУ. Поред тога што прати причу, Сања Половина је елементима дизајна допуњује и објашњава. Показујући ми своје друге радове, највише ми је привукла пажњу књига Осећања. О. Сећања. Сарађујући са Лидијом Николић на њеном пројекту – монодрами о певачици Маргарити Стефановић, Сања је приказала сав свој потенцијал давањем живота књизи и играњем са порукама. Она је успела да испрати емоције Маргарите,

Илустрација: Тамара Боговац

њена схватања у својим исписима из дневника и тиме је визуелна комуникација ове књиге и мене као читаоца била успешна. Била сам запањена, заинтригирана и заведена њеном непоновљивом природом. Сања се препустила својој игри : у типографији је користила различите фонтове, мењала текст из ћирилице у латиницу, негде чак издвајала речи, није сатвљала зарезе, тачке, што је у први мах врло апстрактно и другачије од било које књиге. Трудећи се да кроз дизајн што верније представи поетику Маргарите Стефановић, Ауторка је посегнула за њеним илустрацијама, рукописима и белешкама. Могу се уочити и скривени знаци попут вертикалне пагинације која алудира на студије архитектуре певачице, али и симболи попут оних присутних у њеном дневнику. Речи Сање Половине „ Научила сам их да посматрају утиснуте у њен дизајн, а нарочито изражене у монодрами Осећања. О. Сећања. Сања је успела да направи успешну мапу коју читаоци прате и откривају не умарајући се. Истим принципом убацивања илустрација, и игре са белинама. Сања Половина је пратила и живот романа Логика реке, пруге и отпада Даниела Ковача. Чак приликом рада у сферама послове које су њој стране, она проучава садржај и адаптира себи и својој игри дизајнирања. То се може видети у примерима научног магазина Књижевна фантастика, стваралаштво Филипа К. Дика, у којем су преградни листови засебно третирани илустрованим решењем који иде уз садржај, No Pasaran! 80 година интернационалних бригада, у коме користи боје сходно

Застави Интернационалних бригада, омогућавајући другачије читање са наличја књиге и полеђине (када се окрене књига полеђина је намештена да буде наопако, као и текст) шпанске песме и њихов превод) све до садржаја који даје читаоцу до знања да је други тип садржаја у питању (информациони), док је у Practical protection monitoring guide Сање Дракулић, који је у виду каталога, имала за нијансу озбиљнији приступ, те је користила боје те организације и своје финесе у виду подвлачења. Након упознавања и разговора са Сањом Половином, успела сам не само да се упознам са њом и њеном поетиком већ и са илустраторима са којима је сарађивала. Цело ово искуство ме је мотивисало у „проналажењу себе“ и своје поетике, као и развијању комуникације у сфери визуелне уметности.

“СВАКИ ДЕО ЧАСОПИСА
ТРЕБА ДА КОМУНИЦИРА,
ОД ТЕКСТА, ИЛУСТРАЦИЈА,
ФОНТА, БОЈА....

СВЕ ТРЕБА ДА КОМУНИЦИРА.”

Изложба Јаноша Месароша и Шандора Шлајфа

Милица Терзић

14. децембра 2017. у 19 часова отворена је изложба два сликара Јаноша Месароша и Шандора Шлајфа у изложбеном простору галерије Шпанац, на Новом Београду. Изложбу је отворио наш познати ликовни критичар Никола Кусовац. На изложби су се могле видети слике ова два велика уметника које су показивале два сензибилитета, два различита стила у уметности.

Јанош Месарош рођен је 30. јанура 1943. године у Новом Бечеју. Иако у раној младости, уметност није заузимала примарно место у његовој каријери, он јој се у потпуности окреће у својој 27ој години. У почетку се придружује групи „Село“, коју је оформио Драгиша Буњевачки. Током своје каријере излагао је на доста групних изложби, и имао 270 самосталних изложби.

Шандор Шлајф рођен је 1961. године у Бечеју. Најпре завршава Машински факултет, али се ипак у 25ој години опредељује за сликарство, и тиме почиње да се бави веома успешно. О сликарству је највише научио од Виктора Шкрабања. У Сремској каменици стиче диплому на Академији класичног сликарства. Излагао је своје слике на преко 200 групних изложби и остварио 75 самосталних изложби.

Изложба два велика сликара
сликара Јаноша Месароша и
Шандора Шлауфа у изложбеном
простору галерије Шпанац
на Новом Београду.

Туп Колџ

Ивона Јањић

Режија: Јована Томић

Атеље 212, 6.децембар 2017.

На прошлогодишњем, јубиларном 50.Битефу, представа „Урнебесна тама“ у режији Душана Давида Паржижека освојила је Гран при Мира Траиловић и Политикину награду за режију. Годину дана касније, млада редитељка Јована Томић поставља овај комад на сцену Петар Краљ Атељеа 212. Не треба посебно наглашавати да је, у још свежем сећању прошлогодишњег победник, редитељка имала “big shoes to fill”, које она “ покушава да испуни ” другачијим изразом који ће у потпуности бити базиран на физичкој експресији. Радио драма Урнебесна тама Вилфрама Лока оштра је и у великој мери стилизована параболо данашњег друштва. Кроз путовање немачког наредника Пелнера (Дејан Дедић) и немачког војника (Јована Стојиљковић) кроз пределе насељене „дивљацима“ (заправо, народима Блиског истока) и излагање сомалијског гусара, Лоц ће на духовит и оштар начин представити актуелне друштвене проблеме, од којих ће централни бити однос носилаца западно-европске културе према свима које они означавају као – другачији. Тај однос, наравно, неравноправан је, а западна култура стоји у апсолутној надмоћи, те своје вредности, културу, начин живљења и религију, намеће другима, према којима, nota bene, има однос као према бићима нижим и безвредним. Колонијалисти заузимају територије, узимају све што им је доступно, не остављајући онима којима то припада ништа, па ће на крају остати

једино-тама, које ће се и сами окупатори неизмерно плашити. Кроз исказ сомалијског гусара (Ана Мандић), драма даље испитује и положај мањи на којима је правда ускраћена, који бивају осуђени на смрт „ по кратком поступку“, а да никога за то заиста није брига. Ову сраму која је сва у наратива и дугим монолозима, редитељка, безначајних редитељских интервенција на самом тексту, поставља на „ голу “ сцену. Међутим, наративни моменат она супроставља чисто физичком : за време дугих монолога или између њих, глумци су у наглашеној физичкој експресији која повремено прелази у неку врсту апстрактног плеса. Тако, на пример, док официр говори о свом путовању и првом сусрету са „дивљацима“, остали глумци (њих четворо) формирају групу која ће мало плесати, а мало образовати апстрактне форме од својих тела (кореографија Маја Калафатић).

Може се рећи да је овака врста сценског израза свежа и недовољно коришћена у домаћем позоришту. Ипак, иако је иницијатива похвална, редитељка није успела да избегне замку ове врсте театра: покрет је постао сам себи сврха. Иако овде у неким тренуцима пренаглашен покрет доводи до комичног ефекта , он остаје самодовољан и ни на који начин не доприноси ни наративу, ни естетском доживљају, нити пак ствара апартну целину која се засебно може тумачити. Стиче се утисак да покрет постоји покрета ради, те да нема никакву значењску или било какву другу вредност. Као што је већ претходно речено, драма испитује проблем надмоћне, колонијалне силе, која своју вољу намеће другима. Да је ово од Немца јасно дресирано Немцима, очито се види у неколиким деловима драме: сомалијски гусар објашњава да прича на немачком, официри су немачки, свештеници су немачки, а писац оштро напада само немачко друштво које допуштате и такве појаве. Драма је стављена на сцену без већих редитељских интервенција, што је довело до низа проблема који ће сви водити у туљење оштрице којом се ови проблеми адресирају.

Први проблем, и најшири јесте контекст, којим се, чини се, редитељка није довољно бавила. Драма је смештена у контекст немачког друштва и упућује на проблеме који су актуелни у средини

разнородне демографије и са великим бројем неасимилованих миграната (којима је правда свакодневно ускраћена само на основу боје коже), а од којих је сомалијских више од триста хиљада; затим, Немачка, светска сила са економском, војном и политичком надмоћи у позицији је да своју културу и вредности намеће другима, а њихове ресурсе експлоатише. Укратко, она је све што Србија није. А опет, у Србији је такође људима непрестано правда ускраћена, култура (или оно што се тим именом назива) наметана, а ресурси експлоатисани. Међутим, редитељка једноставно узима читаву драму са њеним контекстом, и поставља је у домаћи контекст без икаквих интервенција, те представе никако не резонира са публиком, већ су проблеми које она адресира безгранично далеко-а не би требало да буду. Такође, може се рећи да Лоц директно напада немачко друштво, док српско друштво може да седи и да са безбедне удаљености посматра окрутност Немаца, уживајући притом у дистанци коју неприлагођеност контексту проузрокује. Даљем отупљивању оштрице драме доприноси и недефинисаност ликова и односа, а која је оличена у костиму (костим: Даринка Михајловић). Наиме, немачки војници су у војној униформи која нема ниједно обележје, док су урођеници у костимима који подсећају на неке мешавине разних костима Далеког истока и Африке. Проширивањем домета који упућују на чињеницу да западњачка култура свуда намеће своје вредности, заправо је дошло до разводњавања значења драме. Чини се да је уопштавањем редитељка хтела да драму приближи домаћем контексту, али ју је тиме свела на опште место које је већ познато. Оркестрација ликова, такође, није „срећно“ решена-два немачка војника готово све време стоје на средини сцене, док остали глумци праве поменуте формације и готово никад немају контакт са војницама. Тиме, и однос који они имају једни према другима остаје посве нејасан и неразрађен. Нејасан

и неразрађен остаје још један врло јак сценски знак: родна пермутација. Сви ликови у драми су мушкарци, док у представи то није случај: Ултура Мајкла Пусија, сомалијског гусара, игра Ана Мандић, а Стефана Дорша- Јована Стојиљковић. Задругу је и текст прилагођен женском роду, док за прву није. Није потребно посебно истицати да је родна пермутација у модерном позоришту јак знак који треба да има своје значење. Овде, међутим, он потпуно произвољан, те остаје неуклопљен, а свако његово тумачење би било сведено на читавање. Због тога, овај знак никако не доприноси представи на значењском плану, баш као ни самодовољни сценски покрет. Због разводњености значења с једне, и неодређености с друге стране, чини се да ни глумци нису могли да пронађу своје чврсто тле, те су најчешће прибегавали и илустративној или пак прекарикираној глуми. Тако, Дејан Дедић доноси Пелнера као оштрог, безосећајног и самоувереног наредника непомичним ставом, рукама прекрштеним иза леђа, и честим кашљавањем. Слично томе, Јована Стојиљковић доноси Штефана Доршака од већ осећајног војника, којим својим меким говором и плашљивом интонацијом представља контрапункт опаком нареднику. Са друге стране, Марко Гребеж и Вучић Перовић своје ликове сликају крајње карикатурално, те је свештеник Вучића Перовића онај стереотип ни католички свештеник који говори полако и високо, чији су покрети лагани, а он само даје утисак смирености. Лодети, командант који ће дочекати немачке изасланике, у извођењу Марка Грабежа, сав је у оштрим и трзавим покретима, говори испрекидано, не би ли се нагласила умереност његовог ума, изазвана предугим ратовањем. Оба ова приступа, међутим, илустративна су и одвећ „прволопташка“, те не доприносе продубљивању нити проблематизовању поменутих ликова.

Нажалост, актуелна и оштра драма изгубила је на својој оштрини разређивањем и уопштавањем. Редитељка је покушала да несценичност радио драме надокнади наглашеним сценским покретом, али јој се он отео и постао сам себи сврха. Контекст из којег је драма потекла остао је толико удаљен да је њена провокативност драстично умањена, те се свела на „туп колац“.

ИЗЛОЖБА ЛАЗАРА ЖИВКОВИЋА „ЛИНИЈА“

Милица Терзић

Уметнички пројекат Ане Миленковић „Линија“, обухватио је самосталну изложбу Лазара Живковића, студента треће године одсека примењено сликарство на Факултету Примењених уметности у Београду. Изложба је отворена 27. Децембра 2017. У 20 часова, у Арт галерији кафеа Lachicha Loca, Поп Лукина 12.

На првој самосталној изложби Лазара Живковића, изложени су његови цртежи и графике које су продукт његовог рада у претходних 5 година. Приказани су монохроматске и полихроматске графике и цртежи на којима преовладава мотив искариканог аутопортрета. Након изложбе попричали смо са младим уметником о изложби, његовој уметности, и сликарству уопште.

Да ли твоја прва самостална изложба има неки концепт, и можеш ли нам рећи нешто више о свом раду?

„Моја изложба нема концепт никакав, већ представља неку врсту ретроспективе мог стваралаштва у претходних 5 година. Иначе се

у свом стваралаштву се обазирем и не држим неког посебног концепта, просто знам шта видим и шта хоћу да добијем као крајњи резултат. Немам уопште жељу за неким посебним концептом за моје стваралаштво. Зато и моја уметничка дела за јако кратко време настају јер се ја суштински бавим радом и истражујем, без много размиљања.“

Шта за тебе значи уметност и уопште концепт у уметности?

„Сматрам да је убацивање концепта донело до тога да се људи превише баве и фокусирају на саму тему рада, уместо на сам рад, сликање и процес стварања.. Уметност не мора да буде само оно што се дешава сада, и да описује данашњицу, већ могућност да уметник слика и ради оно што он хоће, без објашњавања због чега то слика. Концепт је измишљен да би ликовни критичари зарађивали од уметности“.

Како би окарактерисао своје радове, и која је тема најчешће на твојим радовима?

„Многи кажу да у мојим радовима виде елементе експресионизма, кубизма што наравно није циљано. Лично се не трудим да копирам икога али се радо угледам на велике уметнике, па самим тим несвесно уносим у своју слику неке елементе који одговарају мом сензибилитету. Радови које ја радим настају брзо, и док радим фокусиран сам на рад, и само на рад а не на поруку коју тај рад

шаље, то остављам посматрачима. Најчешће сликам искарикиране (ауто) портрете. Ти портрети немају почетну основу да буду ауто портрети, већ портрети разних људи, али многи посматрачи кажу да сваки портрет који насликам има црте мог лица и карактера. Ипак је то препуштено посматрачима да виде како желе“.

Коју поруку би дао младима који желе да се одреде за сликарство, и да ли би их подржао у тој идеји?

„Мислим да треба добро да размисле шта ће бити после тог факултета, од чега би могли да живе..Да преиспитају себе колико то желе и да ли би заиста били потпуно предани томе, јер је у овом послу најбитније остати истрајан и упоран, и радити константно на себи. Такође да схвате да нажалост ствари нису идеалне и питање је да ли би се неке свидело то што неко ради из душе, и да буду спремни да поред тога ради нешто што ће се свидети широј маси. Ово занимање доноси данас доста одрицања, и све је то један велики тест за младе људе, али ако то истински желе и ако је то њихов пут онда мислим да треба да иду тим путем.“

Велики број људи се одазвао и присуствовао изложби младог уметника. Честитамо му на великом остварењу и успеху.

"МИШКО"

Интервју са Милорадом Иванићем – Мишком

Катарина Милосављевић

На који начин си дошао до овог необичног занимања?

Модел сам постао готово одмах, приликом тог првог доласка. Док смо пили горе поменути кафу и они пушили (ја тада нисам пушио), разговор се дотакао и мањка мушких модела. „Шта је то модел?“ питао сам. И још: „Колико траје поза?“ Будући да сам тада био без сталног запослења и да сам престао да тренирам, трпео сам од вишка слободног времена и мањка новца, а то сам позирањем могао лепо да

избалансирам. И тако сам пристао. Две-три недеље, договорили смо се, позираћу на трећој години, код професора Нандора Глида (и будућих професора Зорана Ивановића и Ненада Ваџића). Ипак, за мој пристанак превагнуло је то што је у тој класи без модела била једна девојка која ми се много свидела, па сам желео да будем близу ње и да је боље упознам.

Осим физичког напора шта је најтеже у овом послу? Шта све овај посао обухвата и захтева од тебе и колико је то заправо сати недељно проведено у одређеним позама?

Физички напор пређе у бол и то смета. То важи код поза које дуго трају, као контрапост код великог акта. Првих неколико година сам имао проблем са временом. Час никако да се заврши, дан никако да се заврши, семестар никако да се заврши... Тада сам схватио да морам

Изузетно је задовољство радити интервју са човеком који је провео деценије на ФПУ и био инспирација многим студентима. Својим присуством, разговорима, идејама и својом личношћу утицао је на младе уметнике и чини неизоставни део нашег студирања. Постао је карика ланца од ког је саздан ФПУ, човек који је фото-документовао генерације које су прошле кроз класе овог факултета. Прочитајте како је Милорад Иванићем – Мишко дошао на ФПУ и како је једна кафа променила све, чиме се све бавио у животу и како изгледа бити модел.

Мишко, многи студенти су стасали у уметнике тако што си им ти био модел за сликање, вајање и цртање. Колико си већ на Факултету примењених уметности?

На Факултет сам дошао сасвим случајно, крајем октобра 1989. Другарица која је студирала вајарство звала ме је на кафу која се некада (уз цигарету) пила у класи. Дакле, пре готово 29 година, па до данас.

да се смирим, да се ментално успорим, што сам радио помоћу дисања, фокусирајући се на дах. Удубим се тако... и заиста четири часа брже прођу. Нов проблем је настајао кад завршим посао и треба опет да се убрзам. (Временом сам и то решио, и још много штошта, али о томе други пут.)

Сматрам да модел мора бити тачан, мора бити здрав; да увек зна да је он ту због студената – жива варијанта школских учила, значи као глобус, таблица елемената; добро је да познаје основе историје уметности... па се трудим да будем такав. Недељно проведем око 20 часова у истој пози, и још 15-ак у различитим. Повремено ме зову у приватне школе и атеље на неколико дана, па онда радим сваког дана по осамсати.

Сви уметници знају колико је тешко пронаћи „доброг“ модела, зашто не позираш на пријемном испиту ?

Позирао сам на пријемним док је могло. И даље позирам на ФЛУ и на Црквеној Академији, али не и на ФПУ. Пази, час на пријемном је најбоље плаћен. Три-четири пута више него најтежа стојећа поза – акт, а седиш обучен. Међутим професори сматрају да није праведно да стални модели позирају на пријемном, јер неки од њих

преко лета раде у припремним школама, па би кандидати који су се на њима вежбали били у предности у односу на оне који их виде први пут те би могли би да се жале на нерегуларност. Звучи логично, али у стварности није баш тако. Јер, по тој логици, могли би да се жале и на то што су неки кандидати ишли у боље припремне школе, па су тиме такође у предности.

Ради се о томе да неко уме боље да црта, и први рад на првој години уради боље него неко последњи рад на другој, иако ме је овај други већ две године гледао и цртао. Кандидати би пре могли да се жале на нерегуларност кад се деси, као претпрошле године на вајарству, да модел из омладинске задруге не дође другог дана на пријемни јер му је „блам“ да га сви гледају, па онда његова група уз новог модела ради све из почетка и остаје до касно у ноћ, док је она друга група завршила још у један или два у току дана. Кад причам са професорима о тој неправди они су на нашој, „моделској“ страни, али изгледа да надлежне мрзи да се тиме бакћу.

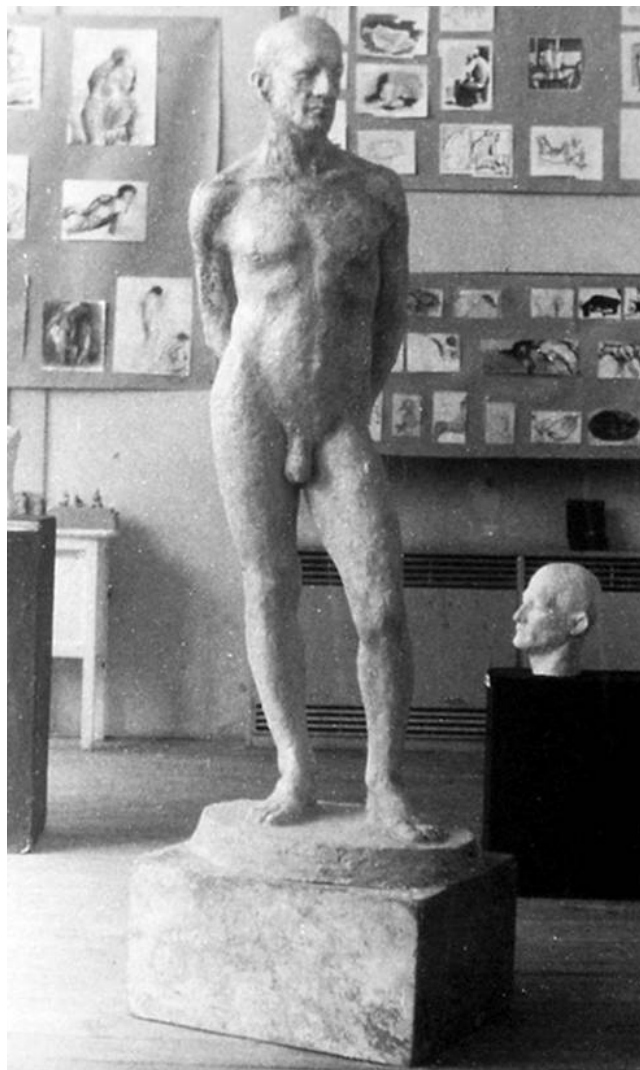
Није ни мало лако стајати по неколико сати у једној пози, шта је твоја тајна? Како успеваш да толико година радиш овај посао и шта је то што те мотивише?

Тренирао сам џудо од осмог разреда основне школе, дуго сам радио хата јогу, и даље се бавим будистичком медитацијом. Таква искуства и знања много ми помажу у свему, па и код тешких поза. Ради се о контроли тела и концентрацији.

Мене је отац учио да ако нећу нешто да радим како ваља, онда боље да то и не радим. Посао модела може бити леп и онда га је лако волети. Лепо је и узбудљиво гледати девојке и младиће како блистају, пањеве, каменчине и гвожђурију претварају у уметност, а још је лепше гледати их како постају зрели људи.

Многи студенти су „завршили и Мишков факултет“, поред тога што проводиш доста времена са студентима ти и доста утичеш на њих и образујеш их кроз музику, књижевност, разговорима о свом животном искуству... Након толико година, како теби сада из овог угла изгледа твој радни век и проведено време на факултету?

Немам дефинитивно мишљење. Знаш, још увек радим, мој угао посматрања још је у покрету. Генерално сам задовољан јер осећам да труд није био узалудан. То осећање се појача сваки пут кад сретнем неког бившег студента, а садашњег уметника. Чини ми се да сам и ја мало допринео да то постане, па мој рад добије виши смисао.

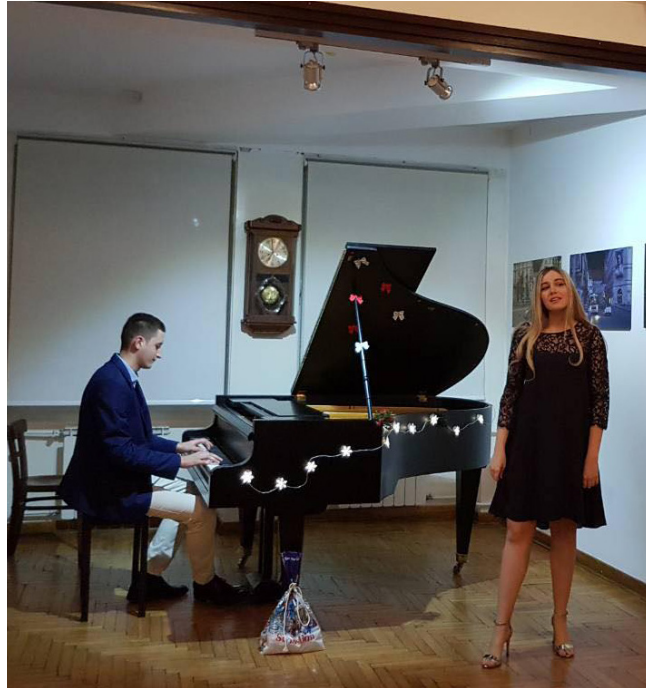
Јован Бабић
Награда за велики акт фонда
„Илије Коларевића, вајара“ ФЛУ Београд, 1993.

Чаробна ноћ

Јелена Стефановић

Студенти одсека за музичку педагогију, Факултета музичке уметности, 29. децембра одржали су новогодишњи концерт у УК „Пароброд“ под називом „Чаробна ноћ“. Гости концерта били су студенти Факултета музичке уметности, као и ђаци Основних и Средњих музичких школа.

У време када су слушалице замениле концерте, таблети књиге, а друштвене мреже изложбе у галеријама, уметност је полако почела да губи своје „поданике“. Управо из тог разлога сам одлучила да окупим своје колеге са факултета и да заједно направимо пројекат који ће приближити уметност, тачније музику, музички нешколованим људима. Заједно са њима, осмислила сам концепт концерта-бајке коме је циљ да

композиције различитих епоха и композитора обједини у јединствену целину. Такође, сви који смо учествовали у организацији смо желели да то не буде обичан концерт, а пошто се Нова година ближила, осмислили смо да бајка која ће пратити концерт буде новогодишња, а да се главни лик бајке зове Музика. Сам назив концерта, „Чаробна ноћ“, је добио назив по истоименој последњој нумери концерта коју је изводила и написала Соња Шкорић, студенткиња треће године Факултета музичке уметности на оОдсеку за музичку педагогију. На тај начин смо, поред тога што смо објединили различите нумере у целину, постигли то да боље објаснимо музички садржај широј публици, а с обзиром на то да смо већином будући музички педагози, било нам је битно да наш концерт буде занимљив деци.

Поред тога што смо концерт делимично наменили млађој публици, одлучили смо и да их позовемо да учествују на самом концерту,

па смо имали и два госта на концерту који нису са факултета: Марка Курманбајева, ученика трећег разреда средње школе на одсеку за соло певање и Вишњу Митровић, ученицу 3. разреда основне музичке школе на одсеку за клавир.

Једна од главних идеја концерта је, такође, била та да учесници буду са неизвођачких одсека Факултета музичке уметности, како би и они добили прилику да наступе и покажу шта умеју, јер доста студената неизвођачких одсека студира још један смер или још један факултет, или свирају у неком Културно-уметничком удружењу друштву. Њихова, тј. наша свестраност је била нешто што смо хтели посебно да нагласимо.

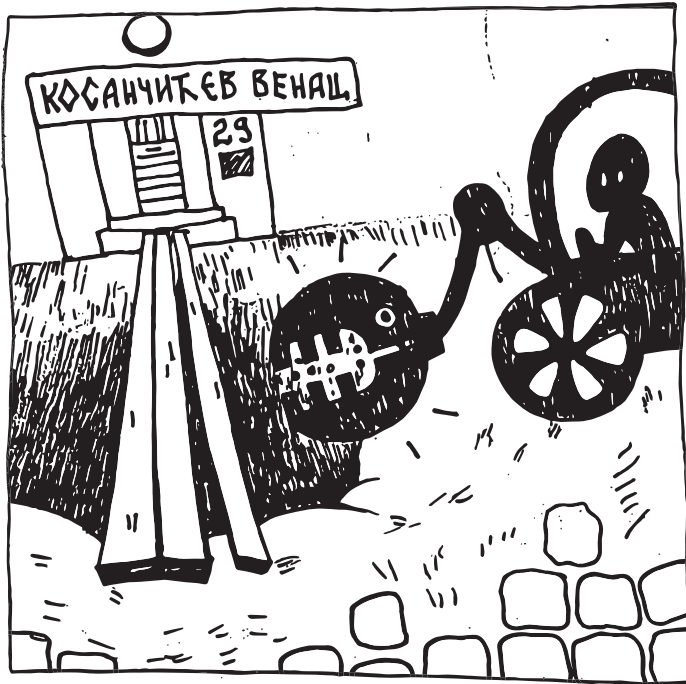
Сам концерт је био чаробан, како и сам наслов концерта каже. Сала „Пароброда“ је била пуна до последњег места, сви извођачи су били фантастични, а публика је лепо реаговала на све нумере, као и на причу која их је спајала. Највеће изненађење концерта био је бис: сви извођачи су навукли новогодишње капице на главу и изашли да певају сплет новогодишњих песама, а публици су били подељени и мали чоколадни Деда Мразови и украси за јелку, што је нарочито код деце изазвало велико одушевљење.

Оно што не смем да заборавим у овом тексту је да се још једном захвалим свом Факултету, као и ПР менаџеру факултета, Селени Поповић, која је максимално

помогла око организације концерта, тако што нам је обезбедила салу „Пароброда“ у најбољем могућем термину.

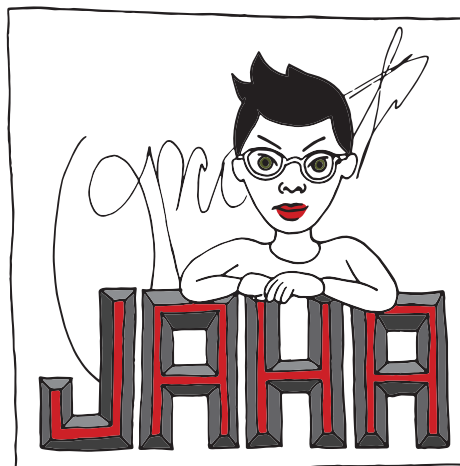
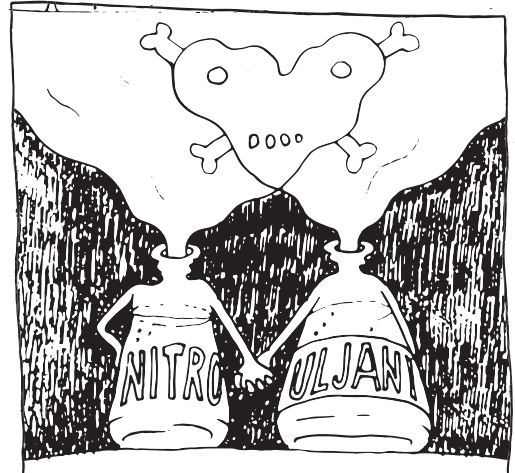
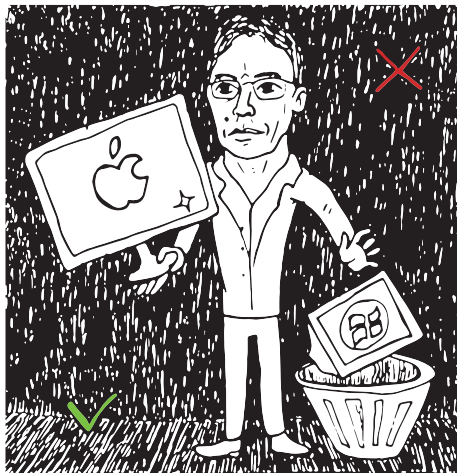
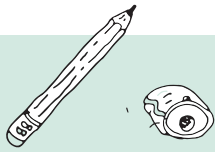
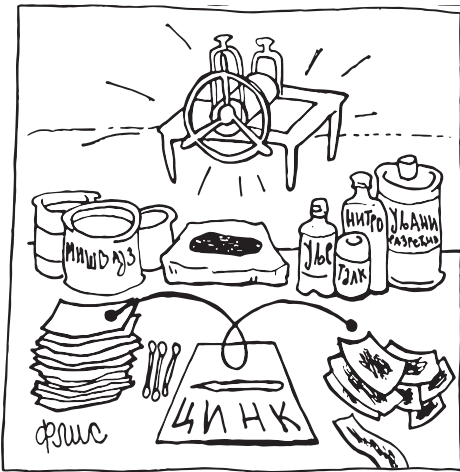
Остало је само још једно: надам се да је ово тек први у низу успешних концерата који сам организовала са својим колегама, а такође се надам да ће овај концерт, а можда и овај текст, инспирисати и друге студенте и младе људе да поштују уметност, да се пробуде из виртуелног света и да сами организују неки догађај и најбитније: да се баве оним што воле.

АНКА
ДРАГОЛОВИЋ,
ГРАФИЧКИ ДИЗАЈН

ИЗЛОЖБА ВАЈАРА ЛУКЕ ЛАЗОВИЋА, ВОЈКАНА НОВОВИЋА И ДАНИЛА ЈЕКНИЋА

Милица Терзић

Изложба вајара Луке Лазовића, Војкана Нововића и Данила Јекнића је отворена 22. децембра 2017. године и трајала је до 20. јануара ове године. Радови су изложени у галерији Дома културе „Студентски град“. Изложбу су отворили професори са Факултета Примењених уметности, Марко Лађушић и Марко Вукша.

Поставили смо неколико питања Луки Лазовићу, једном од аутора ове изложбе

Како доживљаваш примењено вајарство и да ли мислиш да је оно цењено као делатност данас?

Примењено вајарство доживљавам као уметност која може да нађе своје место и сврху постојања. Сматрам да ће бити цењеније у будућности него сада.

Шта поручују твоја вајарска дела?

Моја дела представљају пролазност времена и за циљ имају осврт на то да скулптура траје.

Обзиром да си излагао са још двојицом колега из класе, да ли ваша дела имају неку повезаност и због чега сте се баш вас тројица окупили?

Три различита сензибилитета су се спојила у једну целину.

Можеш ли ми рећи нешто више о самом концепту или идеји изложбе?

Концепт и идеја усмерени су на велики формат скулптура, фокус није био на стварању тематске целине. Професор са Факултета примењених

уметности Марко Лађушић нам је помогао и позвао нас да реализујемо изложбу.

Да ли материјал у ком су изведене твоје скулптуре имају посебан значај како за концепт изложбе, тако и за поруку коју желиш да пошаљеш својим делима?

Да, моје скулптуре су углавном направљене рециклажом отпада. Назив једне од скулптура „Пролазност у времену“, објашњава моју тематику у стваралаштву.

Који је твој омиљени материјал који користиш у изради вајарских дела?

Комбинација и слобода.

Да ли су изложени радови рађени циљано за вашу заједничку изложбу коју сте управо остварили?

Већина, док су други настале кроз задатке на факултету.

У ком периоду су рађена дела?

У протеклој 2017. години.

Како видиш своју будућност након завршетка факултета?

Видим као могућност да применим стечено знање у самосталном раду у области вајарства.

Имаш ли неку поруку за све оне који желе да упишу одсек примењено вајарство на ФПУ, и шта могу да очекују?

Уколико желите да се бавите професионално вајарством, ФПУ је најбоље место за то и можете очекивати стручну помоћ која ће бити основ вашег даљег напретка и сазревања у комплетног уметника.

ЕРАЗМУС у Паризу, СТЕФАНА ЛУКИЋА

Нису знали
"ДА САМ ОТИШАО
ДА СЕ ВРАТИМ".

Катарина Милосављевић

Основни подаци о студенту:

Име и презиме: Стефан Лукић

Година студија када сте били на размени:

2017

Факултет који студирате:

Факултет примењених уметности

Одсек: сликарство

Факултет где сте ишли на размену:

Beaux-art de Paris

Одсек факултета на размени: сликарство

Преко које врсте мобилности сте ишли:

Мобилност на основу билатералних уговора о сарадњи

Питања:

Зашто си се пријавио на Еразмус размену и зашто на Beaux-art de Paris?

Пријавио сам се јер самтрам да измештање из зоне комфора доприноси напретку и ставља нас у позицију из које боља сагледавамо, како себе тако и свој рад .

Који су твоји утисци о академији, а који о земљи где си био/ла?

Нисам довољно ствари видео да бих могао да будем релевантан саговорник за неку озбиљнију причу о Француској и њеној култури уопште. Из тог разлога ћу се фокусирати на Beaux-art академију .

Чињеница је да се она налази у срцу Париза, на Сени, баш преко пута Лувр а говори много о њеном кредибилитету. Основана у седамнаестом веку од тада представља један од главних покретача свих уметничких културних дешавања у граду о коме је већ било речи. Лично искуство је, такође, заиста предивно. Од односа са колегама, професорима, асистентима, запосленима и другима, до самог ентеријера који је заиста музејски .

Шта су предности, а шта мане Erasmus размене ?

Предности Erasmus програма је покривеност трошкова боравка . У мом случају није било тако јер само постоји билатерални споразум. Искрено, нисам уочио ниједну већу ману, а плашили су

ме са многим. Највише са оном да ћу се навикнути на боља па ће ми бити тешко када се вратим. Нису знали да сам отишао да се вратим. То сам и обећао. Шалу на страну! Уметник мора да обогаћује свој живот и своја искуства, јер тиме обогаћује и унапређује своју уметност. Путовања су један од начина да се то учини. А када сте сликар, па одете у Париз на Веаух-арт, то је идеална прилика. Онда при повратку можете и да умрете.

искористити. Нина Вићентић и Јасмина Милановић су особе које су у многоме допринеле мом одласку и помогла да и тај бирократски део прође како треба, овом приликом желим да им се захвалим.

Шта би посаветовао наредне Erasmus студенте ?

Да буду обавештени и да не одустају. Наш факултет има сјајну канцеларију за међународну сарадњу и то треба

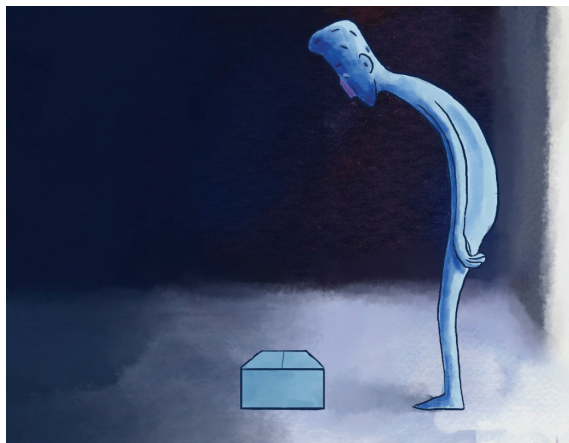

Фотографије: Александра Богдановић

ЧЕСТИТАМО

Награда на ФЕСА 2017
Тамара Боговац

На управо завршеном Фестивалу европске студентске анимације ФЕСА 2017, дипломски филм »Празна кутија« Тамаре Боговац (једини овогодишњи представник Србије) освојио је Награду САЕ Института у Београду, која се са стоји од тромесечног курса 3D анимације. Честитамо!

Награда на Јесењем ликовном салону
Никола Радосављевић

На XXIV Јесењем ликовном салону ЦЗК Масука у Великој Плани, Никола Радосављевић, студент треће године докторских студија и сарадник на предмету Графика, добио је прву награду за графике у техници суве игле из циклуса »Аурора«. Радови Моон самте и Свети Додир били су премијерно приказани на изложби Кућа од мермера, Центар за графику и визуелна истраживања, ФЛУ Београд, у јуну 2017.

Похвала на изложби Мала графика 2017
Јана Станковски

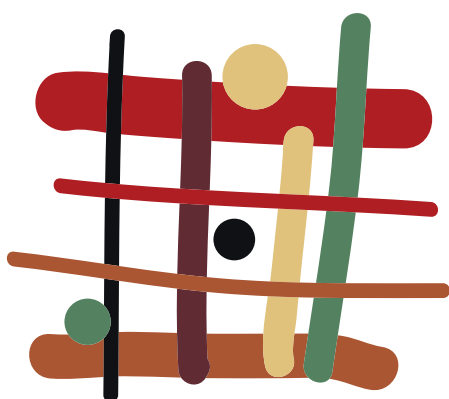
Студенткиња треће године модула Графика књиге, Јана Станковски, освојила је једну од десет додељених похвала на изложби Мала графика 2017. у организацији галерије Ла Виста из Новог Сада. Линорез »Деца« ушао је у ужи избор за награду. Рад је настао на другој години основних студија на предмету Графика код ред. проф. Гордане Петровић.

Награда на НАОС 2018

Јован Ракић

Студент мастер студија модула Анимација, Јован Ракић, освојио је награду са својим дипломским радом "Наслеђе" на међународном студентском фестивалу НАОС 2018. за најбољи кратки анимирани филм.

ВЕЗ

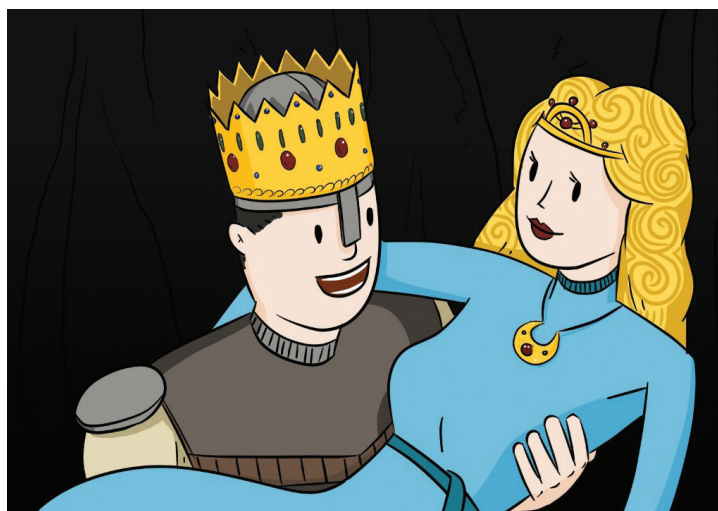
ПОБЕДНИК КОНКУРСА ЗА ЛОГО ЗНАК
ЕТНО МУЗИЧКЕ ГРУПЕ ВЕЗ

Победник конкурса за лого знак етно музичке групе ВЕЗ је Ксениа Старостина, студент треће године основних академских студија на одсеку графички дизајн. Захваљујемо се свим учесницима на овом конкурсy.

Награда на БАЛКАНИМА 2017.

Никола Нешић

На 14. Балканима фестивалу, дипломски рад "Три жеље" Николе Нешића, освојио је Награду САЕ Института у Београду, за најбољи српски филм.

Изложба Миљане Николић "НИЈЕ НИ ВАЖНО"

Милица Терзић

У понедељак 22. Јануара у 20 часова отворена је прва самостална изложба Миљане Николић. Радови су изложени у Оставинској галерији, у улици Краљевића Марка 8. Уметница је одржала кратак говор чиме нас је увела у своју уметност и тиме отворила изложбу.

Миљана Николић је завршила Факултет примењених уметности, одсек примењено сликарство и тренутно ствара у Београду. Њен рад се базира на визуелним истраживањима разних апстрактних размишљања и покушаја да се нађе форма за најбоље приказивање мисли и емоција. Како добити одговоре на небитна питања? Размишљања о свемиру, о томе како приказати традиционалним средствима призоре о којима имамо премало информација и шта се то кога тиче? Како заситити око бојом да добије одговоре на непостављена питања?.су нека од питања.на која је уметница покушала да да одговор кроз уметничка дела која је приказала на овој изложби.

У опуштајућој атмосфери коју је пратила музика усклађена са духом изложбе, обавили смо разговор са уметницом Миљаном и поставили јој пар питања како бисмо сазнали нешто више о изложби и сазнали да ли је она дошла до одговора на своја питања.

Како доживљаваш примењено сликарство и да ли мислиш да је оно цењено као делатност данас?

„Примењено“ често звучи погрдно, јер ваљда има неку сврху, ваљда је, самим тим, испод уметности. Мислим да је квалитетан, искрен и поштен рад увек цењен.

Можеш ли ми рећи нешто више о концепту твоје изложбе?

На овој изложби сам изложила слике и мозаике настале у претходне две године. Кретала сам од идеје и тражила најбољи

начин да је изразим, зато слике нису визуелно повезане. Ради се о разним интимним размишљањима која су ме опседала у претходном периоду. Истраживајући сам се кретала баш у различитим правцима.

Да ли постоји разлог што су на изложби изложени мозаици и слике?

Слика је моје примарно изражајно средство: површина, боја, светло. Мозаик је техника којом сам се пуно бавила. Изложени мозаици су скице за веће пројекте. Истражујем ликовни израз мозаика у савременим условима. Мислим да је неправедно запостављена техника и да се превише инсистира на већ нађеним решењима. Са Савременим материјалима, алатима и размишљањима мозаик може да нађе свој нови пут.

С обзиром да си завршила примењено сликарство, да ли би поделила са нама искуство о животу након факултета? Да ли је могуће остварити се у томе у нашој земљи?

Па, ево већ четири месеца од завршетка факултета. Још чекам и ништа се револуционарно још није догодило. Ништа се неће догодити након завршеног факултета осим онога што сами урадите. Уосталом, као и на факултету.

Да ли имаш поруку за младе који желе да упишу ФПУ?

Савет који бих дала младима који желе да се баве уметношћу је да критички гледају на то шта фали у њиховом формалном образовању и да то активно допуњују. Треба што раније развити свест о стварном свету, о томе како он функционише из дана у дан и како освојити своје место у њему. Треба се укључивати, развијати нове вештине. Ништа није немогуће, само треба наћи начин.

На отварању, као и осталих дана било је доста посетилаца и оних који су заинтересовано поразговарали и продискутовали са уметницом о њеним уметничким делима, па према томе можемо рећи да је успешност изложбе била изузетна.

ПРЕСЕК број 2
Новине студентског парламента
у електронском издању

Издавач
Факултет примењених
уметности у Београду
www.fpu.bg.ac.rs

Главни и одговорни уредник
Катарина Милосављевић

Редакција
Дејан Прћић, ФДУ
Ивона Јањић, FDU
Катарина Милосављевић
Милица Терзић
Тамара Боговац
Јелена Стефановић, ФМУ

Графичко обликовање
Софија Пасалић
Анка Драгојловић
Олга Маркалова

Лектура
Јелена Круљ, ФМУ

Фонтови
NiokiBG

Исписи:
Анка Драгојловћ

Фотографија:
Богдан Петровић
facebook странице "Трчање За Културом"
https://www.facebook.com/trcanjezakulturom?ref=br_rs
facebook страница "Model Mi\$Co - Studentski radovi"
<https://www.facebook.com/Model.MiSco/>
Милица Терзић
Катарина Милосављевић
Александра Богдановић

Београд, фебруар 2018.

